

ЗМІСТ

Спляча красуня

7

25

Червона Шапочка

Попелюшка

35

57

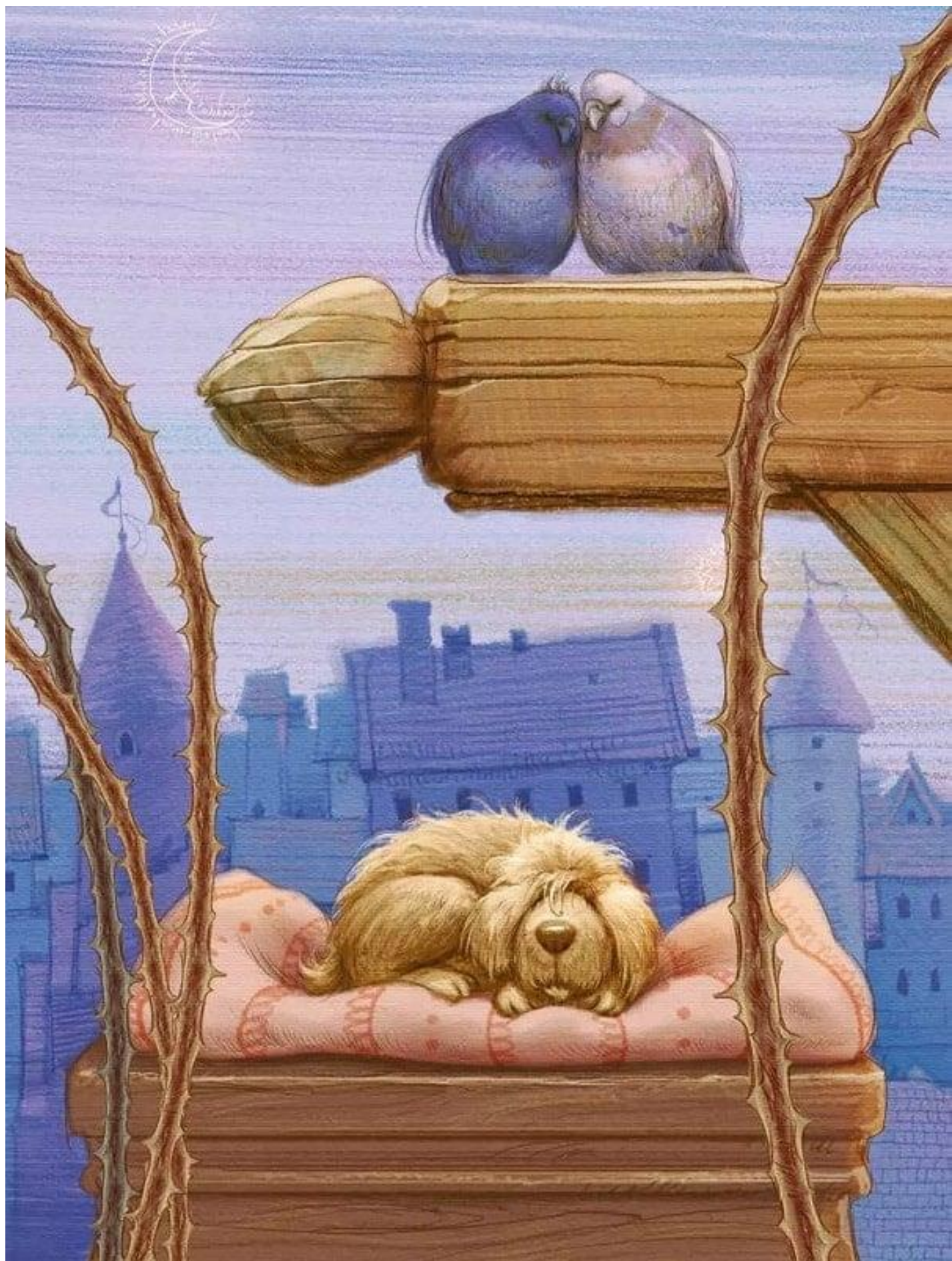
Хлопчик-Мізинчик

Кіт у чоботях

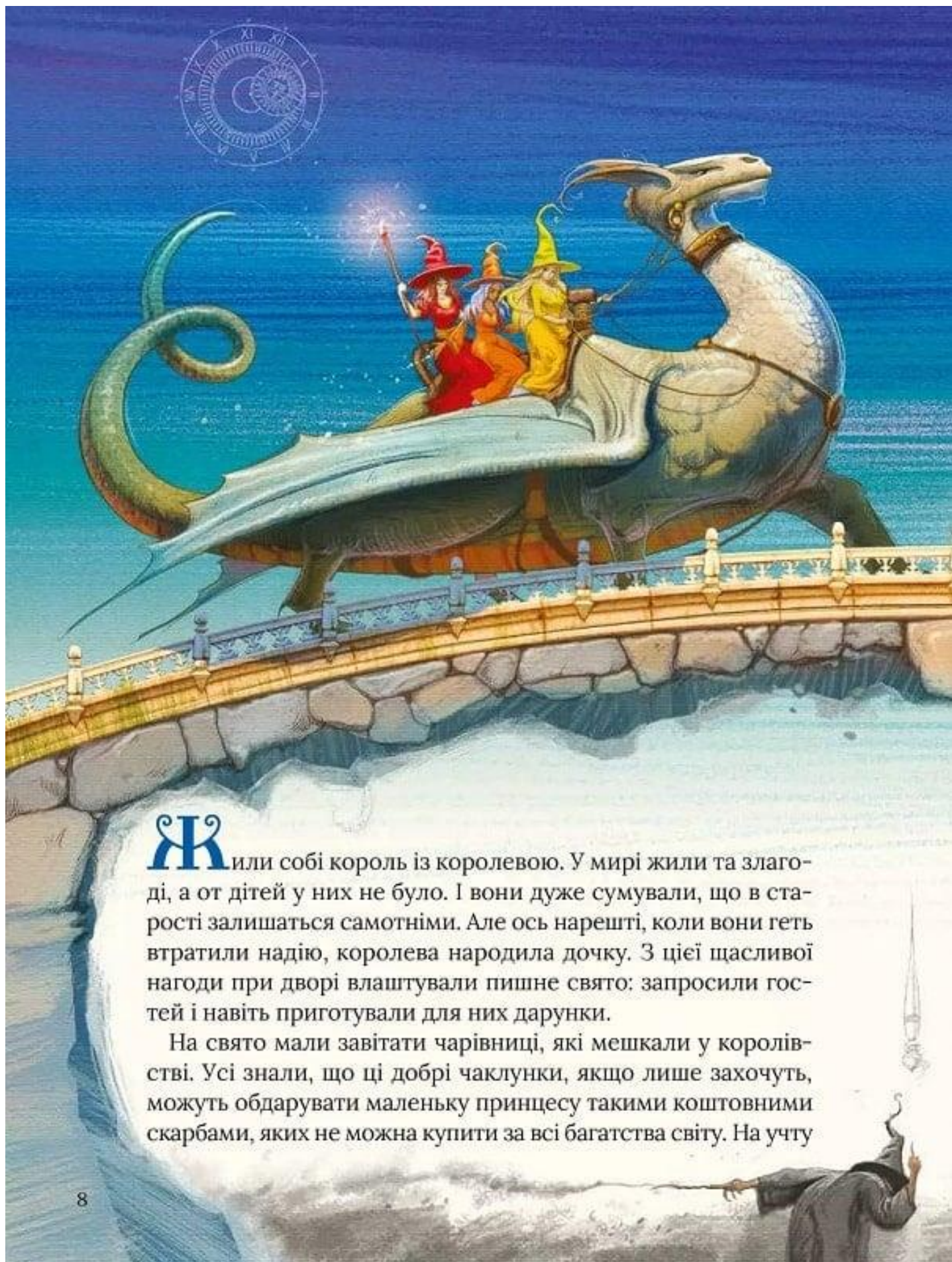
79

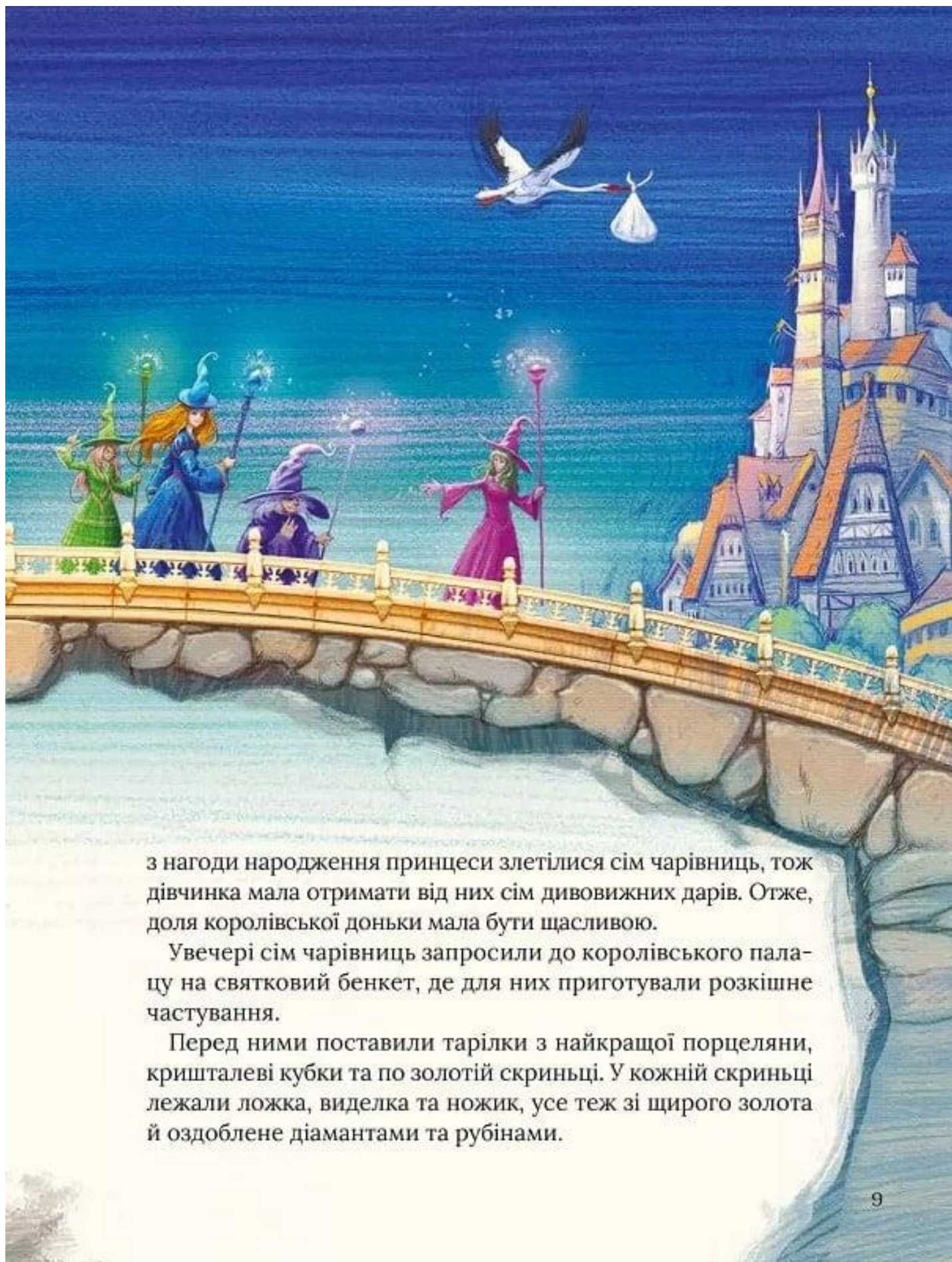

СПЛЯЧА
КРАСУНЯ

Жили собі король із королевою. У мирі жили та злагоді, а от дітей у них не було. І вони дуже сумували, що в старості залишаться самотніми. Але ось нарешті, коли вони геть втратили надію, королева народила дочку. З цієї щасливої нагоди при дворі влаштували пишне свято: запросили гостей і навіть приготували для них дарунки.

На свято мали завітати чарівниці, які мешкали у королівстві. Усі знали, що ці добрі чаклунки, якщо лише захочуть, можуть обдарувати маленьку принцесу такими коштовними скарбами, яких не можна купити за всі багатства світу. На учту

з нагоди народження принцеси злетілися сім чарівниць, тож дівчинка мала отримати від них сім дивовижних дарів. Отже, доля королівської доньки мала бути щасливою.

Увечері сім чарівниць запросили до королівського палацу на святковий бенкет, де для них приготували розкішне частування.

Перед ними поставили тарілки з найкращої порцеляни, кришталеві кубки та по золотій скриньці. У кожній скриньці лежали ложка, виделка та ніжик, усе теж зі щирого золота й оздоблене діамантами та рубінами.

І раптом, коли гості й господарі посідали до столу, двері розчинилися, і з гуркотом увійшла ще одна чарівниця — восьма. Її не запросили на свято, бо вона вже понад п'ятдесят років не виходила зі своєї вежі, тож усі були певні, що її давно вже немає на світі.

Король одразу звелів подати і їй прибори. Не минуло й хвилини, як слуги поставили перед старою чарівницею тарілки з найтоншої розписаної візерунками порцеляни і кришталевий кубок. Але восьмої золоті скриньки із золотою ложкою, виделкою і ніжиком не знайшлося: їх було виготовлено тільки сім — для семи запрошених чарівниць. Замість золотих старій подали звичайну ложку, звичайну виделку і звичайний ніжик.

Стара чаклунка вирішила, що її зневажають, і забуркотіла щось собі під носа.

Молода й добра чарівниця, яка сиділа поряд, почула її і стривожилась. Вона побоювалася, коли б то стара не надумала наділити маленьку принцесу чимось дуже неприємним — наприклад, кривим носом або довгим язиком. Щойно гості повставали з-за столу, молода чарівниця заквапилася в опочивальню і сховалася там за балдахіном. Вона вирішила бодай трохи, коли це буде в її змозі, запобігти злу, що його могла б заподіяти маленькій принцесі стара чаклунка.

І ось настала урочиста хвилина: чарівниці увійшли до дитячої кімнати й одна за одною стали виголошувати маленькій принцесі побажання.

Перша чарівниця пообіцяла, що принцеса буде найвродливішою у світі; друга — що вона буде найдобрішою; третя сказала, що вона стане неперевершеною майстринею; четверта — що вона чудово танцюватиме; п'ята — що вона співатиме, як соловейко; шоста — що вона краще за всіх гратиме на музичних інструментах.

Настала черга старої чаклунки. Трясучи головою більше з досади, аніж від старості, вона вирекла, що принцеса вколе руку веретеном і від цього помре.

Почувши таке зловісне віщування, всі заціпеніли з жаху, у всіх з очей полилися сльози.

Аж тут молода чарівниця вийшла з-за балдахіна й голосно промовила:

— Не плачте, королю й королево, ваша донька не помре. Щоправда, я не така могутня, щоб одвернути зло, яке наврочила лиха чаклунка. Принцеса справді вколе собі руку веретеном, але не помре, а лиш порине у глибокий сон, який триватиме століття. А через сто років з'явиться молодий та гожий принц і розбудить вашу доньку.

Щоб запобігти зловісній ворожбі, король негайно звелів оголосити указ, яким під страхом смертної кари заборонив усім жителям королівства не тільки прясти веретеном, а навіть тримати його у себе вдома.

І ось минуло п'ятнадцять років. А може, й усі шістнадцять. Якось король і королева з принцесою поїхали в один зі своїх віддалених замків.

Принцесі захотілося оглянути древню будову. Бігаючи з кімнати в кімнату, вона нарешті дісталася маленької кімнатчини десь аж під дахом сторожової вежі. Там сиділа за прядкою маленька сива бабуся і пряла пряжу веретеном. Вона нічого не чула про королівську заборону.

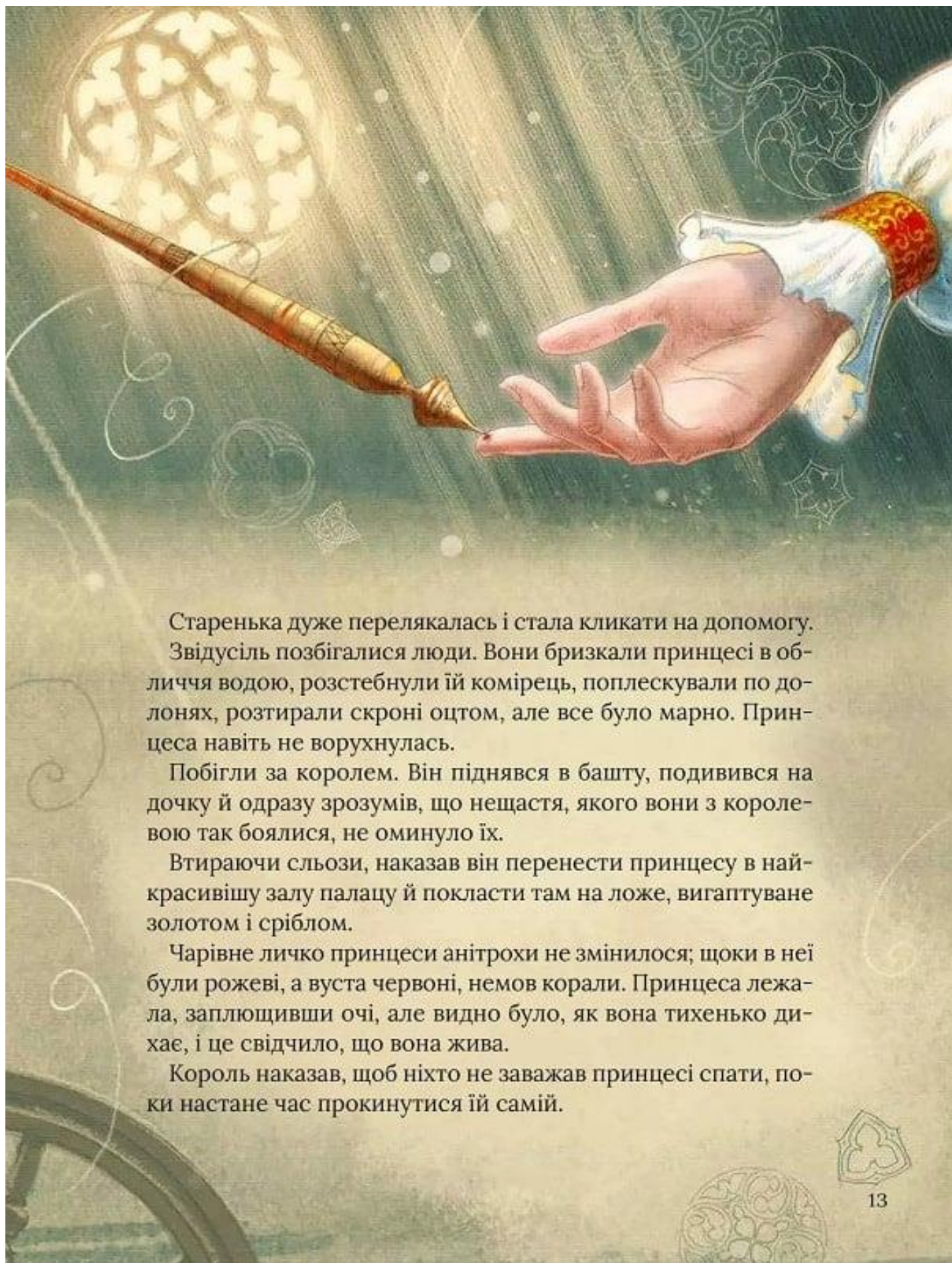
— Що це ви робите, бабусю? — спитала принцеса.

— Пряду, люба моя дитино, — відповіла бабуся, й гадки не маючи, що розмовляє з королівською дочкою.

— Ах, як гарно! — вигукнула принцеса. — Як же це ви робите? Дозвольте й мені спробувати, може, і в мене так вийде? Мені так хочеться!..

Вона швидко схопила веретено й ледве встигла торкнутися його, як пророцтво злої чарівниці справдилося: принцеса вколола палець і впала, мов нежива.

Старенька дуже перелякалась і стала кликати на допомогу. Звідусіль позбігалися люди. Вони бризкали принцесі в обличчя водою, розстебнули їй комірцець, поплескували по долонях, розтирали скроні оцтом, але все було марно. Принцеса навіть не ворухнулась.

Побігли за королем. Він піднявся в башту, подивився на дочку й одразу зрозумів, що нещастя, якого вони з королевою так боялися, не оминуло їх.

Втираючи сльози, наказав він перенести принцесу в найкрасивішу залу палацу й покласти там на ложе, вигаптуване золотом і сріблом.

Чарівне личко принцеси анітрохи не змінилося; щоки в неї були рожеві, а вуста червоні, немов корали. Принцеса лежала, заплющивши очі, але видно було, як вона тихенько дихає, і це свідчило, що вона жива.

Король наказав, щоб ніхто не заважав принцесі спати, поки настане час прокинутися їй самій.

Аж тут на подвір'ї замку з'явилася добра чарівниця, що врятувала колись принцесі життя, якого хотіла її позбавити стара чаклунка.

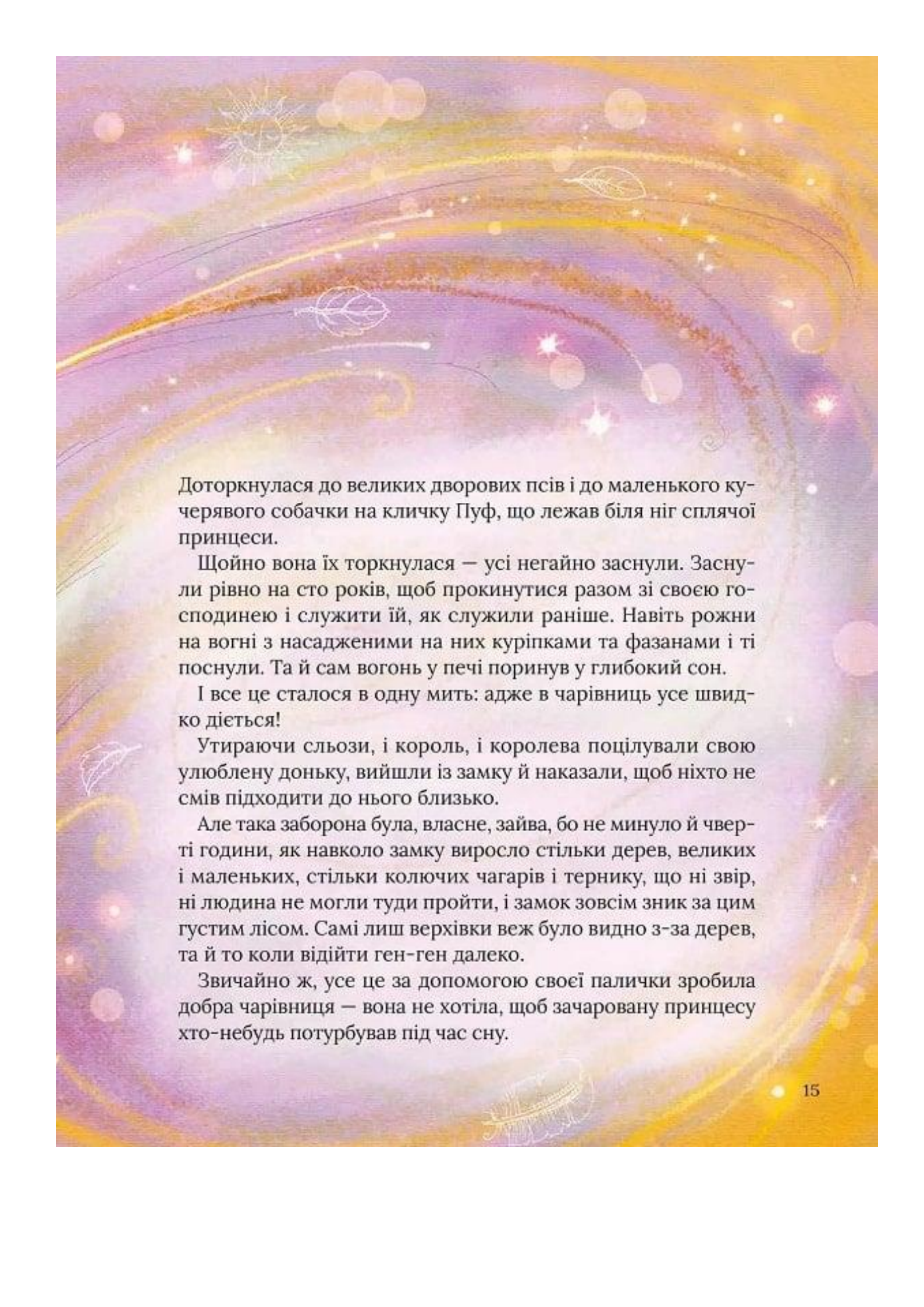
Вона дізналася про нещастя від одного спритного карлика, в якого були семимильні чоботи (це такі чоботи, що, взувши їх, одним стрибком можна пролетіти сім миль), і тієї ж миті примчала з далекого королівства чарівниць на вогняній колісниці, запряженій драконами.

Король подав їй руку й допоміг зійти з колісниці. Чарівниця, як могла, намагалася втішити короля і королеву. Але, втішаючи їх, вона водночас думала про те, як сумно буде принцесі, коли через сто років бідолашна прокинеться в цьому старому замку і не побачить біля себе жодного знайомого обличчя.

Щоб цього не сталося, чарівниця зробила ось що.

Вона доторкнулася чарівною паличкою до всіх, хто був у палаці, крім короля і королеви. А були там придворні пані та кавалери, гувернантки, покоївки, дворецькі, куховари, кухарчуки, скороходи, солдати палацової варти, пажі та лакеї.

Доторкнулася вона своєю паличкою і до коней на королівській стайні, і до конюхів, які розчісували коням хвости.

Доторкнулася до великих дворових псів і до маленького кучерявого собачки на кличку Пуф, що лежав біля ніг сплячої принцеси.

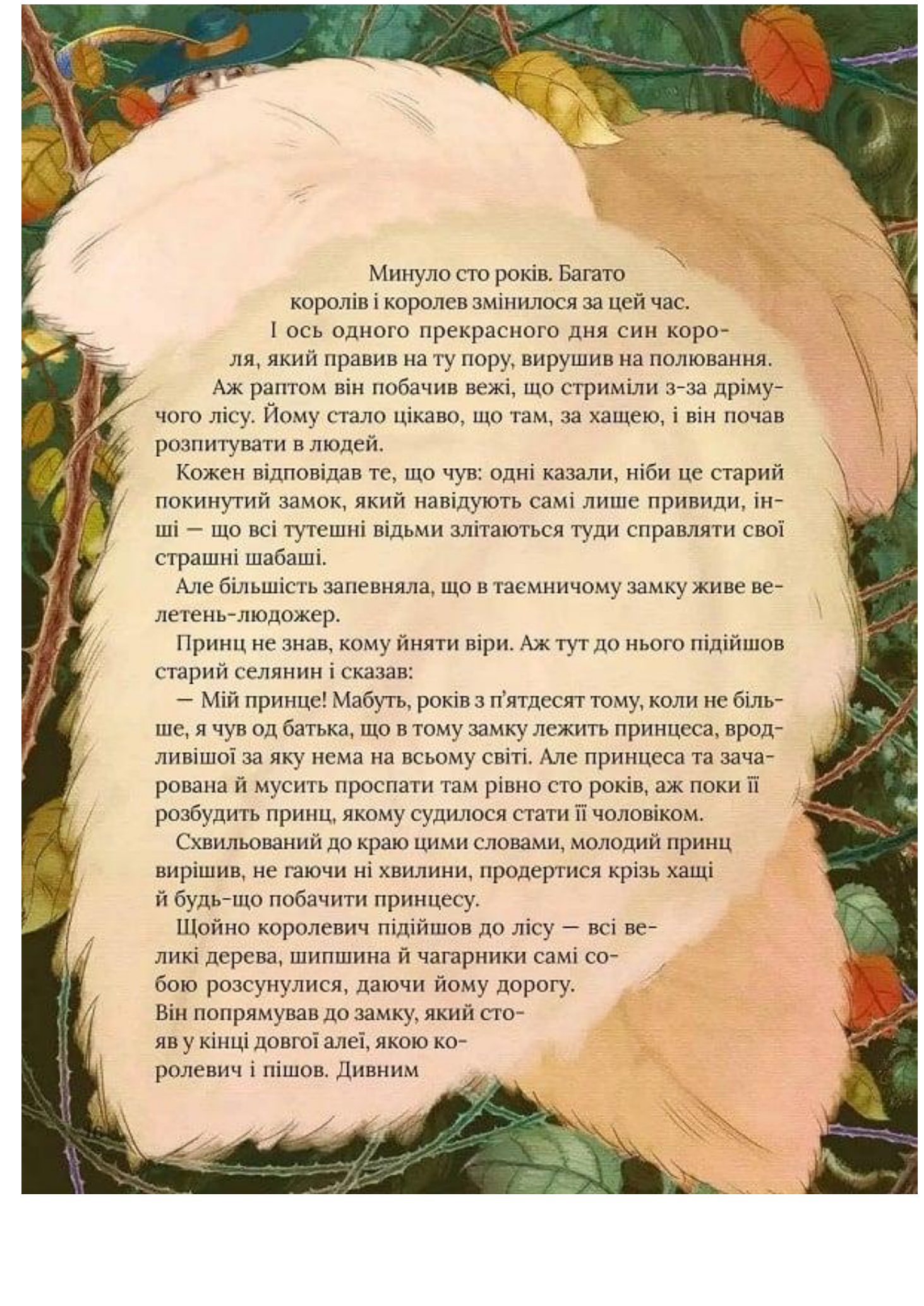
Щойно вона їх торкнулася — усі негайно заснули. Заснули рівно на сто років, щоб прокинутися разом зі своєю господинею і служити їй, як служили раніше. Навіть рожни на вогні з насадженими на них куріпками та фазанами і ті поснули. Та й сам вогонь у печі поринув у глибокий сон.

І все це сталося в одну мить: адже в чарівниць усе швидко діється!

Утираючи сльози, і король, і королева поцілували свою улюблену доньку, вийшли із замку й наказали, щоб ніхто не смів підходити до нього близько.

Але така заборона була, власне, зайва, бо не минуло й чверті години, як навколо замку виросло стільки дерев, великих і маленьких, стільки колючих чагарів і тернику, що ні звір, ні людина не могли туди пройти, і замок зовсім зник за цим густим лісом. Самі лиш верхівки веж було видно з-за дерев, та й то коли відійти ген-ген далеко.

Звичайно ж, усе це за допомогою своєї палички зробила добра чарівниця — вона не хотіла, щоб зачаровану принцесу хто-небудь потурбував під час сну.

Минуло сто років. Багато
королів і королев змінилося за цей час.

І ось одного прекрасного дня син коро-
ля, який правив на ту пору, вирушив на полювання.
Аж раптом він побачив вежі, що стриміли з-за дріму-
чого лісу. Йому стало цікаво, що там, за хащею, і він почав
розпитувати в людей.

Кожен відповідав те, що чув: одні казали, ніби це старий
покинтий замок, який навідують самі лише привиди, ін-
ші — що всі тутешні відьми злітаються туди справляти свої
страшні шабаші.

Але більшість запевняла, що в таємничому замку живе ве-
летень-людожер.

Принц не знав, кому йняти віри. Аж тут до нього підійшов
старий селянин і сказав:

— Мій принце! Мабуть, років з п'ятдесят тому, коли не біль-
ше, я чув од батька, що в тому замку лежить принцеса, врод-
ливішої за яку нема на всьому світі. Але принцеса та зача-
рована й мусить проспати там рівно сто років, аж поки її
розбудить принц, якому судилося стати її чоловіком.

Схвильований до краю цими словами, молодий принц
вирішив, не гаючи ні хвилини, продертися крізь хащі
й будь-що побачити принцесу.

Щойно королевич підійшов до лісу — всі ве-
ликі дерева, шипшина й чагарники самі со-
бою розсунулися, даючи йому дорогу.
Він попрямував до замку, який сто-
яв у кінці довгої алеї, якою ко-
релевич і пішов. Дивним

